

Arrest

nr. 55 950 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde staatloos te zijn, afkomstig te zijn uit Bhutan en tot de Nepalese bevolkingsgroep de Lhotshampa te behoren. U bent moslim. Toen veel mensen van deze groep door de autoriteiten na protesten tegen het assimilatiebeleid het land werden uitgewezen verliet uw vader met u Bhutan in 1991. U was toen dertien jaar oud. Hij trok met u naar India. Uw moeder bleef achter in Bhutan. Jullie vestigden jullie in Calcutta. Uw vader overleed in 1999. Zeven jaar terug werd u verliefd op X X, een hindoemeisje van een brahmaanse familie. De liefde was wederkerig en jullie begonnen een relatie. Haar ouders keurden de relatie af omdat u een moslim bent. In maart 2005 werd u op straat

aangevallen door familie en kennissen van Sumita. U werd in elkaar geslagen. U kon nog naar het ziekenhuis strompelen. Na verzorging in het ziekenhuis vluchtte u naar Bombay (Mumbai). In 2007 vervoegde Sumita u in Bombay. Jullie probeerde te huwen maar dat kon niet omdat u illegaal in India verbleef. Sumita raakte zwanger en op 19/07/2008 beviel ze. Jullie probeerden opnieuw contact te zoeken met haar ouders. Ze wilden jullie relatie nog steeds niet aanvaarden. U denkt dat de familie van uw vriendin de hulp van de politie inriep. Op 20 of 21/07/2010 kwam de politie u thuis zoeken. U was niet thuis. Uw vriendin belde u op en raadde u aan niet naar huis te komen. De politie zocht u blijkbaar omdat u haar zou hebben ontvoerd en banden zou hebben met terroristen. U dook onder bij vrienden. U vreest dat de familie van Sumita u wil laten vermoorden. Met de hulp van deze vrienden verliet u India op 11/08/2010. U vloog naar Frankrijk waar u dezelfde dag aankwam. U reisde vervolgens door naar België waar u op 12/08/2010 arriveerde. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een Indisch treinabonnement en een kaart van de "Musician Federation Of India" neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Bhutan. Vooreerst wist u niet of u kennissen of verwanten had die in de Lhotshampavluchtelingenkampen in Nepal verblijven. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kent echter iedere Bhutanese vluchteling gelijk waar in India of elders mensen in deze kampen (of die er ooit hebben verbleven). U wist niet eens dat deze kampen bestonden of waar deze kampen in Nepal zijn gevestigd en hoe ze noemen. U verklaarde niets over deze kampen te weten. U hebt er zich ook nooit over geïnformeerd (CGVS p. 8). Verder bleek u zo goed als niet op de hoogte over uw etnische achtergrond en de problemen die aan de grondslag lagen van de exodus uit Bhutan van vele Lhotshampa, de bevolkingsgroep waartoe u beweert te behoren. U verklaarde dat uw ouders van Nepal afkomstig zijn maar wist niet wanneer ze naar Bhutan waren geëmigreerd. Uw verklaring dat uw vader u daar alles had over verteld maar dat u alles bent vergeten komt stereotiep en ontwijkend over (CGVS p. 2). Ook is het bevreemdend te noemen dat u, ondanks dat u tot uw eenentwintigste bij uw Nepalese vader woonde en met hem Nepalees sprak u verkoos het gehoor in het Hindi af te leggen (CGVS pp. 3-4). U wist dat de Lhotshampa in het zuiden van Bhutan wonen maar u kon niet aangeven in welke districten ze woonden. U gaf de plaats Suriyagaon op maar wist niet of dat een district was of niet. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier verklaarde u verkeerdelijk dat Phuentsholing de hoofdstad is van uw district Samchi (CGVS p. 10). Volgens deze informatie is Phuentsholing een stad in een ander district in Bhutan. Op de vraag hoe de Nepalese bevolking in Bhutan zich onderscheidt van de andere Bhutanezen beperkten uw antwoorden zich tot dat jullie een eigen taal en cultuur hadden en jullie zich anders kleden. Verder kon u die verschillen niet toelichten (CGVS p. 8). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier verklaarde u verkeerdelijk dat de Dzongkha de etnische Bhutanezen waren. De andere bevolkingsgroepen van Bhutan kon u niet opgeven (CGVS p. 3).

De problemen van de Lhotshampa waardoor velen Bhutan diende te verlaten kon u amper toelichten. Uw antwoorden beperkten zich tot dat jullie een andere taal en cultuur hadden, dat jullie de taal van Bhutan moesten spreken, dat jullie zich moesten aanpassen aan de Bhutanese cultuur en dat daartegen werd geprotesteerd waarna vele Lhotshampa het land werden uitgewezen. Verder kon u deze problemen niet toelichten. U wist ook niet wat er verder aan de basis lag van deze problemen. Zo wist u niet welke codes u en de andere gezinsleden kregen toebedeeld of in welke categorie jullie werden ondergebracht tijdens de census van eind de jaren '80, begin de jaren '90. Nochtans waren deze codes of categorieën, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, bepalend voor de status van de bevolking in zuid-Bhutan. Evenmin wist u hoe het koninklijk decreet noemde dat mede aan de basis lag van de problemen van de Lhotshampa in Bhutan. Ook kon u nauwelijks de situatie beschrijven in uw dorp in Bhutan in de periode dat jullie dienden te vluchten en op het moment van de vlucht. Gevraagd naar namen van belangrijke Lhotshampa-activisten kon u enkel de naam van Tek Nat Rizal opgeven. U wist echter niets meer over hem te vertellen. Namen van organisaties of partijen die opkomen voor de rechten van de Lhotshampa kon u niet geven (CGVS p. 9). U heeft zich over deze zaken ook nooit geïnformeerd terwijl u nochtans tot zijn overlijden en dus tot uw eenentwintigste bij uw vader woonde en u in India in twee grootsteden, Bombay en Calcutta, waar informatie gemakkelijk toegankelijk is, hebt geleefd (CGVS pp. 4, 9). U beriep zich voor uw onwetendheid enkele keren op uw jeugdige leeftijd ten tijde van jullie vertrek uit Bhutan (CGVS pp. 2-3). Dit kan echter geen verklaring vormen voor uw onwetendheid. Van een vluchteling die omwille van zijn etnische achtergrond zijn land diende te verlaten, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich

op de hoogte stelt van de achtergrond en problemen van zijn bevolkingsgroep. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u een dermate grote desinteresse in de achtergrond en problemen van de Lhotshampa's vertoonde dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Bhutan. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw reisroute naar Europa neerlegt. U wist helemaal niet met welke documenten u naar Europa bent gereisd. U wist niet met wat soort documenten u reisde, wat de naam, geboorteplaats en geboortedatum of leeftijd was vermeld in de reisdocumenten. Evenmin wist u of er een visum in was aangebracht. U verklaarde dat uw u vergezellende vrienden uw documenten aanboden aan de grenscontrole op de luchthaven in Frankrijk (CGVS pp. 6-7). Echter, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wordt iedereen langs deze luchthaven de Schengenzone binnenreist aan de grenscontrole persoonlijk gecontroleerd. Dit laat het CGVS toe op een gereede wijze te vermoeden dat u met uw persoonlijke, legale documenten bent gereisd en dat u deze documenten achterhoudt ten einde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke identiteit, nationaliteit en reisroute te verhullen.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Bhutan dient de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst dergelijke vrees of dergelijk risico meent te moeten koesteren.

De documenten die u neerlegde zijn niet van dien aarde dat ze de appreciatie van uw asielmotieven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de positieve zin kunnen ombuigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Het treinabonnement is niet op naam. De kaart van de "Musician Federation of India" toont aan dat de er in vermelde persoon –Aman Roy- lid was van deze organisatie. Geen van deze documenten staft uw herkomst uit Bhutan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de "Schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet".

2.2.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept de “*Schending van artikel 1 A van de Conventie van Genève*” en de “*Schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet*” in.

3.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker dermate onwetend is over Bhutan, de regio van herkomst en de Nepalees-sprekende gemeenschap in Bhutan dat zijn nationaliteit niet aannemelijk is.

3.3. Verzoeker beweert nooit in het bezit te zijn geweest van identiteitsdocumenten, ook niet in India waar hij vanaf zijn dertiende jaar verbleef. Hij verwijst in zijn verzoekschrift naar de nota van het Hoog Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en benadrukt dat de bewijslast in casu dient te worden genuanceerd. De Raad volgt verzoeker geenszins wanneer hij meent “*Het is verwerende partij die moet aantonen dat het vluchtrelaas van verzoeker niet aannemelijk kan gemaakt worden*”. Nergens in de voormelde nota wordt immers gesteld dat verzoeker, in zover hij inderdaad Bhutaan is, hij hierom gevlucht is en hij geen nationale identiteitsdocumenten van zichzelf of van zijn ouders kan voorleggen en geen andere mogelijkheden heeft zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen. Immers verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Dit is in casu echter niet het geval.

3.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft terecht doorgevraagd naar verzoekers identiteit en beweerde nationaliteit en zo verzoeker de mogelijkheid geboden zijn beweringen aannemelijk te maken. Verzoekers jeugdige leeftijd waarop hij Bhutan verliet kan zijn flagrante onwetendheid niet toedekken nu verzoeker ook thans beweert dat zijn herkomst problemen veroorzaakte in India die gedeeltelijk tot zijn vlucht uit India hebben geleid, naast de ongeobjectiveerde beschuldiging van terroristische activiteiten. Immers indien verzoeker problemen heeft in India dan kan verwacht worden dat hij terugkeert naar het land van zijn nationaliteit en hij aldus weet waarom dit onmogelijk zou zijn.

3.5. Verzoeker was dertien jaar toen hij samen met zijn vader naar India zou vertrokken zijn zodat redelijk is dat hij zijn eigen omgeving uit Bhutan -desnoods gebrekkig- kan beschrijven. Verder heeft verzoeker eenentwintig jaar samengewoond met zijn vader zodat redelijk is in de loop der jaren vertrouwd te blijven met de Lhotshampa gewoonten. Daargelaten verzoekers onbekendheid met de verschillen tussen de Lhotshampa en de andere Bhutanen en met hun behandeling in Bhutan, toont verzoeker evenmin enige interesse aan voor hun lot in het buitenland. Zo is verzoeker geheel onbekend met de Lhotshampa vluchtelingenkampen in Nepal, terwijl uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat deze kampen van groot belang zijn voor de Lhotshampa en het ondenkbaar is dat een Lhotshampa vluchteling geen kennis heeft in deze vluchtelingenkampen. Daarenboven is verzoeker onwetend over organisaties en partijen die zich inzetten voor de rechten van de Lhotshampa en kon hij slechts één activist bij naam noemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Verder vertoont verzoeker geen andere kenmerken van de Lhotshampa en toont hij niet aan dat de Lhotshampa in Bhutan ook tot de moslimgemeenschap kunnen behoren. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk tot de Lhotshampa bevolkingsgroep te behoren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder kan worden gesteld dat verzoekers komst naar Europa minstens een bewuste keuze veronderstelt en een voldoende dosis aan doorzetting. Verzoeker toont niet aan waarom hij dit wel had om zijn migratie naar Europa op te zetten en niet om zich te informeren naar de kenmerken van zijn eigen etnie of het verkrijgen van verblijfsdocumenten in India nu hij er reeds lange tijd verbleef. Verzoekers asielrelaas blijft een aaneenschakeling van loutere beweringen die verzoekers voorgehouden profiel niet kunnen ondersteunen en geenszins zijn beweerde nationaliteit, noch zijn asielrelaas kunnen staven.

3.6. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Uit wat volgt, blijkt dat dit in casu allerminst het geval is.

3.6.1. Verzoeker legde een Indiaas treinabonnement en lidkaart van Indiase muziekfederatie voor. Deze stukken kunnen bezwaarlijk verzoekers identiteit aantonen, te meer nu de Indiase lidkaart op naam van

Aman Roy staat en dus bezwaarlijk zijn afkomst uit Bhutan of zijn problemen in India kan aantonen. Een dergelijk stuk kan hooguit de waarachtigheid van verzoekers identiteit verder ondergraven. Waar verzoeker meent dat zijn asieltrelaas, met name de reden waarom hij India ontvluchtte, niet werd onderzocht door de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoekers problemen in India grotendeels steunen op zijn afkomst als Lhotshampa uit Bhutan en het gebrek aan identiteitsdocumenten zodat hij geen bescherming kon vragen in India. Voorts maakt hij geenszins de beschuldiging van banden met terroristen aannemelijk, noch zijn problemen met de familie van zijn vriendin die van persoonlijke aard zijn en hoe dan ook bezwaarlijk internationale bescherming genoodzaken. Zijn bewering dat hij omwille van een liefdesaffaire van terrorisme zou beschuldigd worden, is een loutere bewering die niet wordt uitgewerkt, noch minimaal wordt aannemelijk gemaakt.

3.7. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn reisweg niet aantoot terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Dit klemt te meer nu zijn verklaringen inzake zijn reisweg evenmin overtuigen (gehoorverslag CGVS, p.6-7) terwijl voor zover verzoeker verklaart de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles op internationale vluchten te hebben kunnen omzeilen, hij dit nauwgezet en overtuigend moet kunnen toelichten. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven en zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen. Verzoeker voldoet dan ook niet aan zijn medewerkingplicht.

3.8. Het ter terechtzitting neergelegde medische attest kan geenszins de geloofwaardigheid van de verklaringen herstellen. Daargelaten dat slechts een fotokopie wordt neergelegd waaraan, gezien het gemak waarmee dit kan worden vervalst, geen bewijswaarde kan worden gehecht, is dit document volgens verzoeker uitgereikt in India. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat hij van Buthan komt omdat "Bhutan" als adres vermeld wordt. Dergelijke beweringen kunnen geenszins overtuigen. Niet enkel heeft de dokter geen autoriteit om de verblijfplaats of de nationaliteit te attesteren, bovendien is bezwaarlijk aannemelijk dat de dokter geen concreet plaatselijk adres gebruikt waar zijn patiënt (desgevallend tijdelijk) verblijft en benaderd kan worden. Het document komt dan ook om deze reden gebrekkig voor. Verder is een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

3.9. Ten slotte vermogen verzoekers algemene en theoretische beschouwingen over Vluchtelingenrecht evenmin de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker beroept zich inzake de subsidiaire bescherming op de "Schending van de motiveringsplicht" en stelt "Het CGVS laat echter na in haar bestreden beslissing te motiveren waarom voor verzoeker er geen ernstige schade en/of risico tot ernstige schade zou bestaan bij zijn terugkeer". Echter, de commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de

vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, herhaalt het asielrelaas en poneert "*Het staat vast dat hij niet naar India kan terugkeren, vermits aldaar zal opgepakt worden en vermoord zal worden omwille van zijn relatie met (Sumatra) [Sumita]*" en verbindt dit met zijn herkomst uit Bhutan. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Bhutan. Zijn verklaringen zijn dermate onvoldoende dat zijn aangemeten nationaliteit leugenachtig voorkomt. Wat de situatie in India betreft dient erop gewezen te worden dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoon, noch zijn beweerde relatie, noch dat deze verboden zou zijn, noch dat hij illegaal verbleef in India. Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk verontrust te zijn door de Indiase autoriteiten omwille van verdenkingen van terroristische activiteiten. Verzoekers verklaringen zijn een aaneenschakeling van verzonnen beweringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK